

Jeg er enig med den højtærede Minister i, at det er meget bedre at faa disse Sager afgjort af en parlamentarisk Kommission, som er nedsat til at skulle afgøre disse og lignende Sager, end at faa dem afgjort i Ministeriet. Jeg kan godt give den højtærede Minister Ret i, at det kan være ret uheldigt, at de skiftende Ministre, der afløser hinanden, skal tage Stilling til den foreliggende Sag. Det har vi faaet bekræftet her, thi havde vi ikke faaet Ministerskifte, men beholdt den Landbrugsminister, vi havde, da Loven blev vedtaget, var der neppe opstaaet en saadan Uenighed mellem Kommissionerne og Landbrugsministeriet. Men hvorom alting er, synes det mig at være et Fremskridt, at vi nu faar Spørgsmaalet afgjort i en Kommission i Stedet for i Ministeriet, og det hilser jeg derfor med Glæde.

Men dette Forhold er nu ikke saa let at lovgive om. Naturligvis kan man nok faa en Del med ind under Loven, men der vil altid være en Del, der ikke kommer med; for at bruge det samme Udtryk, som den højtærede Landbrugsminister brugte, der er Huse, som falder udenfor Loven. Imidlertid skal jeg hverken paa mine egne eller mit Partis Vegne stille Forslag om, at Sagen gaar i Udvalg, men tværtimod ønske, at Sagen fremmes hurtigt. Men jeg vil dog gerne henstille til den højtærede Landbrugsminister, om han ikke vil undersøge Forholdene lidt nærmere, thi det forekommer mig, at det ikke er retfærdigt, at Loven kun omfatter det, der her er foreskrevet. Det er ikke rigtigt, at Skellet er sat ved $\frac{1}{2}$ ha. Efter de Oplysninger, der har foreligget for mig, er der mange Huse, der er byggede paa lignende Vilkaar som de Huse, hvortil der er et Jordtilliggende paa $\frac{1}{2}$ ha. Der er i hvert Fald givet mig Oplysninger om, at vi skulde have i Hundredevis af den Slags. Det vilde naturligvis føre for vidt at komme ind paa Enkeltheder vedrørende disse Huse, men jeg mener heller ikke, det er nødvendigt. Jeg har bl. a. en Oplysning, som jeg gerne vil fremkomme med for at henstille til Landbrugsministeren, om ikke den kunde blive Foranledning til, at Landbrugsministeren undersøgte Sagen, og om han, hvis han kom til den Anskuelse, at det vilde være rigtigt at fremkomme med Lovforslag til Klaring af dette Spørgsmaal, saa ogsaa vilde fremme det.

Den Sag, der foreligger oplyst for mig, gaar ud paa, at en Mand 1901 overtog et lille Hus, hvor der var mindre end $\frac{1}{2}$ ha.

Dette Lejehus var alt for lille; det var kun 9 Alen bredt og 16 Alen langt. Det er en Haandværker, som har overtaget Huset, men han kan ikke blive ved at faa Plads i det, og saa indleder han Forhandling med Godsforvalteren, om han ikke kan faa Lov til at bygge til Huset. De bliver enige om, at han skal have Lov til at bygge en Etage op, og dertil skal han have Byggetilskud paa 400 Kr. mod, at han skal betale en forhøjet Husleje Men i Stedet for 400 Kr. kostede Arbejdet ham 1100 Kr.; han har altsaa en direkte Udgift foruden den almindelige Vedligeholdelse, og denne direkte Udgift faar han i Virkeligheden ingen Godtgørelse for, hvis han ikke kan blive beskyttet i stærkere Grad end hidtil. Saa sker det uheldige for ham, at Huset brænder i 1906, og Godset bygger saa et Hus paa Grunden — ikke paa Brandtomten, men derimod i Gadekæret paa et meget sumpet Areal. Her faar han saa en stor Bekostning ved at køre en hel Del Ryld paa denne Gadekærsjord for at faa en nogenlunde ordentlig Haveplads, og det koster ham naturligvis en hel Del Penge; desuden afleverer man Huset til ham, ganske som Murerne har forladt det. Heller ikke Tømrerarbejdet er der gjort noget som helst ved; Huset er ikke hvidtet, og ikke en Gang Dørene eller Vinduerne er grundede. Han maa altsaa have en stor Bekostning lige med det samme. Han opgiver, at det har kostet ham op imod 400 Kr. Saa for et Par Aar siden fik de Elektricitet til Byen, og man spurgte saa Godsforvalteren, om Godset vilde være villigt til at installere Elektricitet mod, at Lejerne svarede Renten af det Beløb, det kostede; men der blev svaret benægtende: Hvis man vilde have indlagt Elektricitet, maatte man selv bekoste Installeringen. Denne bekostede man saa i den Tro, at Forholdet vilde blive ved at gaa sin vante Gang, som det var gaaet hidtil. Man forstaaer saa de Folks Forbavselse, da de i Fjor fik Besøg af Sognefogeden, som kom med en ny Kontrakt til dem, ifølge hvilken de skulde gaa ind paa at betale en Forhøjelse af 100 pCt.; hvis de ikke vilde det, skulde de fraflytte Lejlighederne til 1. November. Nu har min Hjemmelsmand efter sin egen Opgivelse — og jeg har ingen Grund til at betvivle, at hans Opgivelse er rigtig — i Løbet af den Tid, han har haft dette Hus, nemlig siden 1901, ofret ca. 3 000 Kr. paa det, og det faar han ingen Erstatning for, hvis han pludselig bliver tvunget til at flytte. Derfor forekommer det mig, at dette